

ค รุ ก ร ร ม (๒)

ผู้ใดไม่มีกรรมที่ทำชั่ว
ทางกาย ทางวาจา และทางใจ
เราเรียกผู้นั้น ซึ่งสำรวมดีแล้ว
โดยฐานะทั้งสามว่าเป็นพราหมณ์

โครงการ (๒)

๒๑

การเกิดมาเป็นมนุษย์ ถือว่าเป็นความโชคดีอย่างมหาศาล แต่การดำรงชีวิตอย่างมนุษย์ผู้มีจิตใจสูงส่งนั้น ไม่ใช่เรื่องง่าย บุคคลใดก็ตามสามารถประคับประคองชีวิตของตนเองให้ไปตามครรลองคลองธรรม บนหนทางแห่งศรัทธาและสัมมาทิฐิ หมั่นสั่งสมบุญบารมีและปฏิบัติธรรม เจริญสมาธิภาวนาเป็นประจำ บุคคลนั้นๆ ก็ได้ชื่อว่า เกิดมาใช้ชีวิตอย่างคุ้มค่าสมกับที่เกิดมาเป็นมนุษย์ โอกาสทองของการทำความดีเป็นของเราทุกคน เพราะเราได้อัตภาพของกายมนุษย์ ซึ่งเป็นกายที่เหมาะสมต่อการสร้างบารมีได้มากที่สุด โลกมนุษย์นี้เหมือนกับเป็นศูนย์กลางแห่งการสร้างบุญและบาป หลวงพ่อขอย้ำตรงนี้เสมอๆ ก็เพราะต้องการจะให้ทุกท่านไม่ประมาทในการดำเนินชีวิต ยิ่งเราสร้างความคิดให้เกิดขึ้นกับตัวเราได้มากเพียงใด นั่นคือกำไรของชีวิตที่จะทำให้เราปลื้มอกปลื้มใจ และบุญกุศลก็จะติดตัวเราไปทุกภพทุกชาติ

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสไว้ใน ขุททกนิกาย ธรรมบท ว่า

“ยสฺส กาเยน วาจา ย มนสา นตฺถิ ทุกฺกฏํ
ลํวํ ตีหิ จาเนหิ ตมํ พุทฺธิ พฺราหฺมณํ

ผู้ใดไม่มีกรรมที่ทำชั่วทางกาย ทางวาจา และทางใจ เราเรียกผู้นั้น ซึ่งสำรวมดีแล้ว โดยฐานะทั้งสามว่าเป็น พราหมณ์”

ศรุกรกรรม (๒)

๒๒

ทางมาของกรรมชั่วโดยหลักใหญ่ๆ มีเหตุมาจาก ๓ ทางด้วยกัน คือ ทางกาย มีการฆ่าสัตว์ ลักทรัพย์ ประพฤติผิดในกาม ทางวาจา ได้แก่ พูดเท็จ พูดส่อเสียด พูดคำหยาบ พูดเพ้อเจ้อ ส่วนทางใจ คือ อภิชฌา การเพ่งเล็งอยากได้ของคนอื่น พยาบาท ผูกใจเจ็บคิดประทุษร้ายผู้อื่น และมิจฉาทิฏฐิ มีความเห็นผิดจากทำนองคลองธรรม หากว่าเกิดมาแล้วใช้ชีวิตในทางที่ไม่เหมาะสมไม่ควร กระทำผิดพลาดเป็นเหตุให้เกิดบาปอกุศล ส่วนทางมาของบุญกุศลนั้น ตรงกันข้ามกับบาปอกุศลดังที่กล่าวมาแล้ว กรรมที่เรากระทำไว้อย่อมให้ผลตามกำลังของกรรมนั้นๆ

*กรรมที่ให้ผลเป็นอันดับแรก คือ ศรุกรกรรมหรือกรรมหนัก ไม่ว่าชีวิตของเราจะสร้างบาปหรือบุญมากน้อยเพียงไรก็ตาม หากพลั้งพลาดไปทำศรุกรกรรมเข้า ผลกรรมอื่นๆ จะยังไม่ส่งผลทันที แต่ศรุกรกรรมจะให้ผลก่อนเป็นอันดับแรก และศรุกรกรรมยังแบ่งออกเป็น ๒ อย่าง มีฝ่ายอกุศล และฝ่ายกุศล ฝ่ายอกุศลได้แก่นิยตมิจฉาทิฏฐิคือ มิจฉาทิฏฐิตั้งและอนันตริยกรรม ในส่วนของอนันตริยกรรม ซึ่งได้อธิบายเรื่องมาตุฆาต ปิตุฆาต และอรหังตฆาตไปแล้ว ยังเหลืออีก ๒ อย่างคือ โลหิตุปบาท การทำร้ายพระพุทธเจ้าให้ห้อพระโลหิต และทำสังฆเภท บุคคลใดมีใจบาป

*กรรมที่ปณี (พระพรหมโมลี)

ศรุกรม (๒)

๒๓

หยาบช้า ประกอบด้วยความหลงผิด คิดปลงพระชนม์พระลัมมา-
ลัมพุทธเจ้า ได้ลงมือทำร้ายพระองค์ท่านจนกระทั่งหื้อพระโลหิต
เหมือนอย่างทีพระเทวทัตกลิ้งก้อนหินใส่พระลัมมาลัมพุทธเจ้า
ทำหื้อพระองค์ได้รับบาดเจ็บถือว่าเป็นอนันตริยกรรม

ส่วนการทำสังฆเภท คือการทำหื้อพระสงฆ์แตกแยกกัน
ทำสังฆมณฑลให้วุ่นวาย ไม่กระทำหื้อหมู่คณะมีความสามัคคีกัน
การรวมสงฆ์ให้เป็นหนึ่งเดียวกันเป็นเรื่องใหญ่ แต่อยู่ในวิสัยที่
สามารถทำได้ เพราะการปกครองสงฆ์นั้นมีความเป็นเอกภาพ
โดยยึดเอาพระธรรมวินัยเป็นหลัก แต่ผู้ไม่รู้ทั้งหลายก็คิดกันไป
ต่างๆ นานา ว่าการรวมกันมากมาย นั้น จะทำให้เกิดเป็นก๊กเป็นเหล่า
กลัวจะเป็นศูนย์รวมอำนาจ หรือจะมีศาสดาใหม่เกิดขึ้นมา
แท้ทีจริงแล้ว การรวมตัวกันของสงฆ์ หรือพุทธบริษัท ๔ เป็น
เรื่องปกติธรรมดาทีมีมาแต่ครั้งพุทธกาล และยังเป็นการแสดง
ถึงความเจริญรุ่งเรืองของพระพุทศาสนา ดังนั้น ผู้ทีไม่เข้าใจ
คิดกีดกันขัดขวาง ถือว่าเป็นการบั่นทอนความสามัคคีของ
พุทธบริษัท ๔ ทีเดียว และถือว่าเป็นอันตรายต่อชีวิตของตน
ในสัมปรายภพอีกด้วย อย่าได้ไปทำกัน

ส่วนเรื่องสังฆเภทนั้น เป็นเรื่องของสงฆ์โดยตรง พระ-
ลัมมาลัมพุทธเจ้าตรัสไว้ว่าสังฆเภทนี้ภิกษุณีก็กระทำไม่ได้
นางสิกขมานา สามเณร สามเณรี อุบาสก อุบาสิกา ทีไม่อาจที

ศรุกรกรรม (๒)

๒๔

จะกระทำได้ พระภิกษุที่มีความปกติ มีสังวาสเสมอกัน และอยู่ในสีมาเดียวกันเท่านั้นจึงจะทำสังฆเภทนี้ได้จากพระดำรัสนี้ ทำให้เรารู้อย่างแจ่มชัดว่าการจัดสังฆเภทเป็นหนึ่งในอนันตริยกรรมนั้นหมายเอาเฉพาะแต่พระภิกษุกระทำต่อกันเท่านั้น ส่วนผู้อื่นนอกจากนั้น ที่คอยยุแหย่ใส่ร้ายป้ายสีต่างๆ เป็นการแสดงออกที่มีมาแต่ครั้งพุทธกาล และยังไม่จัดเป็นอนันตริยกรรม แต่ถ้าภิกษุรูปใดพลาดพลั้งไปทำก็เป็นบาปอย่างมหันต์ เป็นกรรมที่หนักมาก จะต้องได้รับผลของกรรมที่ทำนี้ก่อนอื่นเลยทีเดียว

กิริยาอาการของการทำสังฆเภทนั้น ต้องมีองค์ประกอบ ๕ ประการครบถ้วน ความเป็นสังฆเภทจึงจะเกิดขึ้น ข้อที่ ๑ คือ กล่าวยุยงให้พระภิกษุสงฆ์หลงเชื่อถ้อยคำของตน โดยให้แยกทำสังฆกรรมต่างหาก ข้อที่ ๒ คือ กล่าวยุยงให้หมู่สงฆ์แยกสวดพระปาติโมกข์ต่างหาก ข้อที่ ๓ กล่าวเภทกรวัตตุ ๑๔ อย่าง เภทกรวัตตุ คือเรื่องราวที่ทำให้แตกแยกกัน มีอยู่ ๑๔ ประการ คือ กล่าวสิ่งที่ไม่เป็นธรรมว่าเป็นธรรม กล่าวสิ่งที่เป็นธรรมว่าไม่เป็นธรรม กล่าวสิ่งที่ไม่เป็นวินัยว่าเป็นวินัย กล่าวสิ่งที่เป็นวินัยว่าไม่เป็นวินัย กล่าวสิ่งที่พระองค์ตรัสไว้ว่าไม่ได้ตรัส กล่าวสิ่งที่พระองค์ไม่ได้ตรัสไว้ว่าตรัสไว้ สิ่งที่พระองค์เคยกระทำมาก็บอกว่าไม่ได้ทำ สิ่งที่พระองค์ไม่ได้ทำก็บอกว่าได้ทำ ลิกขาบทที่ทรงบัญญัติไว้ก็บอกว่าไม่ได้บัญญัติไว้ แต่สิ่งที่ไม่ได้ทรงบัญญัติ

ศรุกรม (๒)

๒๕

กลับบอกว่าทรงบัญญัติ วัตถุที่เป็นอาบัติก็บอกว่าวัตถุนี้ไม่เป็นอาบัติ วัตถุที่ไม่เป็นอาบัติก็บอกว่า เป็นอาบัติ ที่เป็นอาบัติเบา ก็บอกว่า เป็นอาบัติหนัก ที่เป็นอาบัติหนักกลับบอกว่า เป็นอาบัติเบา อาบัติที่พอจะแก้ไขได้ก็บอกว่าแก้ไขไม่ได้ อาบัติที่แก้ไขไม่ได้ ก็บอกว่า เป็นอาบัติที่แก้ไขได้ อาบัติที่ชั่วหยาบ กลับกล่าวว่า เป็นอาบัติไม่ชั่วหยาบ และข้อสุดท้าย อาบัติที่ไม่ชั่วหยาบกลับกล่าวว่า เป็นอาบัติชั่วหยาบ ๑๔ อย่างนี้คือ เรื่องที่เป็นเหตุให้สงฆ์แตกกัน

ข้อที่ ๔ กล่าวมีลบลมคมนัย ปรีกษาหรือกันลัษๆ แล้วก็หาพวกให้มาลุ่มหลง เชื้อถือในถ้อยคำของตน ข้อที่ ๕ ซึ่งเป็นประการสุดท้าย คือ การเขียนสลากให้จับด้วยวัตถุประสงค ให้ภิกษุที่เข้ากับตนเองสนับสนุนและถือน้อยในโอวาท แม้การทำอย่างนี้ ก็ไม่โปร่งใส เป็นการหาเสียงข้างมากที่ไม่เป็นธรรม พระภิกษุที่จงใจทำลัษฆเภา และได้กระทำเหตุครบ ๕ ประการนี้ จัดเป็นอนันตริยกรรมที่หนักที่สุดที่หนักรองลงมาก็คือ โลหิตุปบาท อรหันตฆาต มาตุฆาต ปิตุฆาต ตามลำดับ นี่เป็นศรุกรมฝ่ายอุคศล

ต่อมาก็ศรุกรมฝ่ายกุศล ซึ่งเป็นมหัคคตกุศล คือเป็นกุศลที่ใหญ่ที่มีอานิสงส์มาก เป็นเรื่องของการทำสมาธิภาวนา ได้แก่ รุกกุศล ๕ ประการ และอรุกกุศล ๔ ประการ อันเป็นกุศลที่เกิดจากการเจริญสมาธิภาวนา รุกกุศล ๕ ประการ ได้แก่ ปฐมฌาน-

ศรุกรรรม (๒)

๒๖

กุศล ทุติยฌานกุศล ตติยฌานกุศล จตุตถฌานกุศล และปัญจฌานกุศล อรูปกุศลอีก ๔ ประการ คือ อากาสานัญจายตนกุศล วิญญานัญจายตนกุศล อาภิญจัญญายตนกุศล และเนวสัญญานาสัญญายตนกุศล ชั้นนี้เรียกว่า ฌานลาภบุคคล คือ ผู้ได้ฌานเข้าถึงอารมณ์ของฌานสมาบัติและอรูปฌานสมาบัติ

ถ้าเราประพฤติปฏิบัติธรรมจนเข้าถึงธรรมอย่างที หลวงปู่วัดปากน้ำท่านได้เข้าถึง เราจะหายสงสัยในสภาวะธรรมที หลวงพ่อได้กล่าวมาข้างต้น เพราะมันไม่ได้ยุ่งยากอะไร ถ้าเราเข้าถึงสภาวะธรรมภายใน ตั้งแต่ปฐมมรรคเรื่อยไปจนเข้าถึง กายมณูษย์ละเอียด กายทิพย์ กายรูปพรหม และกายอรูปพรหม เราจะเข้าใจเรื่องของรูปฌานสมาบัติ และอรูปฌานสมาบัติ ซึ่งเหล่านี้อยู่ในวิสัยที่เราสามารถทำได้ เพราะนี่เป็นแค่เบื้องต้น ของความรู้ในพระพุทธศาสนาเท่านั้น ยังมีเรื่องต่างๆ ทีลึกซึ้ง ยิ่งไปกว่านั้นอีก เลยอรูปฌานสมาบัติไปก็เข้าถึงกายธรรม-โคตรภู ถัดไปอีกเข้าถึงความเป็นพระอริยเจ้าตั้งแต่พระโสดาบัน พระสกทาคามี พระอนาคามี จนกระทั่งถึงที่สุดแห่งทุกข์ เป็นพระอรหันต์

ศรุกรรรมฝ่ายกุศลมีความลึกซึ้ง แต่ทุกคนสามารถเข้าถึงได้ด้วยการทำใจให้หยุดนิ่ง ถ้าทำได้อย่างนี้เป็นมหัคคตกุศล ทีเดียว เป็นศรุกรรรมฝ่ายบุญที่จะให้ผลเป็นอันดับแรก ดังนั้น

ศรุกรรรม (๒)

๒๓

การเจริญสมาธิภาวนาเป็นกิจที่ทุกท่านต้องทำ แล้วต้องทำให้
มากๆ ด้วย เพราะสิ่งนี้จะเป็นที่พึ่งที่ระลึกช่วยประคับประคอง
ชีวิตของเราให้ไปถึงจุดหมายปลายทาง ได้เข้าถึงความเต็มเปี่ยม
ของชีวิต ถ้าเข้าถึงกายธรรมอรหัตต์ได้ ถือว่าเป็นสุดยอดของ
ศรุกรรรมฝ่ายกุศล ฉะนั้นเราต้องเข้าถึงกันให้ได้ นี่เป็นเป้าหมาย
หลักของชีวิตทุกๆ คน

เพราะฉะนั้น ไม่ว่าจะเป็นศรุกรรรมทั้งฝ่ายกุศลหรืออกุศล
เป็นสิ่งที่ควรรับรู้รับทราบทำความเข้าใจเอาไว้ แล้วตั้งใจมั่นไป
เลยว่าต่อจากนี้ไปเราจะต้องสั่งสมเฉพาะศรุกรรรมฝ่ายกุศลเท่านั้น
โดยไม่ไปเสียเวลากับสิ่งไร้สาระ ที่เป็นอกุศล สิ่งที่ดีงเราลงไปสู่
ที่ต่ำ ทำให้ชีวิตเรามัวหมอง ให้หันมาสร้างบารมี มาทำใจหยุด
ใจนิ่งให้เต็มที่ ให้เข้าถึงธรรมกายให้ได้ในชาตินี้ ตั้งใจอย่างนี้
กันแล้วเราจะสมหวัง ขอเพียงมีการเริ่มต้น ความสำเร็จก็ใกล้
เข้ามาแล้ว เมื่อมีก้าวแรก ก็จะมีก้าวต่อไปไม่สิ้นสุด จนกว่า
จะถึงจุดหมายปลายทาง ดังนั้นให้หมั่นตั้งใจเจริญสมาธิภาวนา
ให้มากๆ จะได้เป็นมหัคคตกุศล ติดในกลางใจของเราไปทุกภพ
ทุกชาติ トラบกระทั่งถึงที่สุดแห่งธรรม

